

spejler de forskellige holdninger, medlemslandene indtog under regeringskonferencen. Hvor det hidtil har været sådan, at den fælles udenrigspolitik kunne styrke samordningen af holdninger vedrørende politiske og økonomiske aspekter af sikkerhedspolitikken, er der nu i den forhandlede tekst enighed om, at ministrene også kan drøfte de forsvarspolitiske aspekter. Der vil således, hvis enstemmighed etableres, kunne vedtages fælles holdninger om et udenrigs- og sikkerhedspolitisk spørgsmål, som vedrører ikke alene de politiske og økonomiske aspekter af sikkerheden, men også de forsvarspolitiske aspekter.

Der var imidlertid ikke tilslutning til, at forsvarspolitiske spørgsmål skulle kunne gøres til genstand for fælles aktioner. Det er derfor fastslået, at spørgsmål, der har indvirkning på forsvarsområdet, ikke kan være genstand for en fælles aktion - heller ikke i forhold til omverdenen.

De nye formuleringer indebærer således, at Den Europæiske Union ikke kan bestemme, hvorledes medlemslandenes forsvar indrettes, kommandoforhold, konkrete militære operationer etc. Disse spørgsmål behandles i WEU og NATO.

Den Vesteuropæiske Union (WEU) udgør i henhold til Traktaten en integrerende del af udviklingen af Den Europæiske Union. Denne kan anmode WEU om at udarbejde og iværksætte afgørelser og aktioner med indvirkning på forsvarsområdet. Dette afspejler, at Den Europæiske Union ikke selv har mulighed for at iværksætte sådanne afgørelser og aktioner, men denne opgave kan overdrages WEU og hermed de lande, som er medlemmer af denne organisation. Denne fremgangsmåde er fastlagt, efter at spørgsmålet om WEU's forbindelse til såvel Den Europæiske Union som NATO har været drøftet ved flere lejligheder, herunder på NATO-topmødet den 7.-8. november 1991. Konklusionen af disse drøftelser blev, at WEU fik tildelt en dobbelt rolle. Den ene går ud på at påtage sig en rolle over for Den Europæiske Union. Den anden indebærer, at WEU påtager sig opgaven som den europæiske søjle i NATO.

I en særlig erklæring tilknyttet Traktaten opfordrer medlemmerne af Den Vesteuropæiske Union de øvrige medlemmer af Den Europæiske Union til at indtræde i WEU eller til at få status som observatører. Samtidig opfordres andre europæiske medlemslande af NATO til at blive associerede medlemmer af WEU. Det fremgår af erklæringen, at de europæiske ikke-medlemmer af WEU, som denne tekst er rettet til, forventes at afgive svar inden udgangen af 1992.

I konsekvens af sin holdning til spørgsmålet om udformningen af en fælles forsvarspolitik som med tiden vil kunne føre til et fælles forsvar meddelte

Danmark i efteråret 1992 WEU-landene, at Danmark ikke ønskede medlemskab af denne organisation. Danmark har herefter status som observatør ved WEU. Samme status har Irland. Tyrkiet, Norge og Island er associerede medlemmer. Som en konsekvens af, at Danmark med Edinburgh-aftalen har opnået den ønskede klarhed på forsvarsområdet, nemlig at Danmark ikke deltager i en fælles forsvarspolitik eller et fælles forsvar, indeholder Edinburgh-aftalen en erklæring, hvor det noteres, at Danmark vil afstå fra sin ret til at varetage formandskabet for Unionen i alle tilfælde, hvor der er tale om at udarbejde og iværksætte afgørelser og aktioner under Unionen, der har indvirkning på forsvarsområdet.

C. Retlige og indre anliggender

Afsnittet i Maastricht-Traktaten om retlige og indre anliggender er på samme måde som afsnittet om udenrigs- og sikkerhedspolitik af mellemstatslig karakter. Beslutninger træffes af Rådet med enstemmighed. Det overstatslige princip finder ikke anvendelse.

Formålet med dette afsnit er at forøge samarbejdet mellem medlemslandene om følgende spørgsmål:

- asylpolitik,
- regler for personers passage af medlemslandenes ydre grænser og udøvelse af kontrol heraf,
- indvandringspolitik,
- bekæmpelse af narkotikamisbrug,
- bekæmpelse af svig på internationalt plan,
- civilretligt samarbejde,
- strafferetligt samarbejde,
- toldsamarbejde,
- politisamarbejde med henblik på forebyggelse og bekæmpelse af terrorisme, ulovlig narkotikahandel og andre former for grov international kriminalitet, herunder om nødvendigt visse aspekter af toldsamarbejde, i forbindelse med tilrettelæggelse på unionsplan af et system for udveksling af oplysninger inden for en europæisk politienhed (Euro-pol).

Disse emner har i betydeligt omfang allerede igennem mange år været genstand for samarbejde mellem medlemslandene. Det er sket uden et egentligt traktatgrundlag. Dette grundlag tilvejebringes med Maastricht-Traktaten, men samarbejdet skal fortsat ske i form af et traditionelt mellemstatsligt samarbejde.

Der er efter Traktaten ganske vist mulighed for at overføre visse emner omfattet af dette samarbejde til den del af Traktaten, der er baseret på det overstatslige princip. Dette gælder dog ikke det strafferetlige samarbejde, toldsamarbejdet og politisamarbejdet.